מיבעי ליה: כל מיתה האמורה לבני נח אינו אלא סייף: סמכו ענין לו: סמך ענין המכשף לשוכב עם בהמה ענין פרשה: שוכב עם בהמה בסקילה: הא ילפינן לה בהלי פרקין מדמיהם בם דכתיב בם בפרשת קדושים תהיו וגמרי׳ לה מאוב וידעוני דכתיב בהו בתכן ירגמו אותם דמיהם בם (ויקרא כ׳): רבי יהודה: לא דריש סמוכין: גנאי: אלא מדין מיתות קלות לסקילה החמורה מכולן: אלא למד בסקילה: בכלל. כל המכשפים היו וכבר חייב בהן הכתוב מיתה כדכתיב לא תחיה, למה ילא להזהירן בעצמן ולכתוב בהן תורה אור סקילה להקיש להם את הכלל וז״ל מדה בתורה כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל וכו׳: שני כתובין: הוה ליה למכתב חד-לא אוב לא ידעוני ולשתוק: עדיא אמרי: כמו הדא אמרה זאת אומרת: קסבר ר׳ יהודה וכו׳. ובכל דוכתי דאמר ״אלא למ״ד מלמדין מאי איכא למימר״-ר׳ יהודה היא ומהכא ילפינן: כשפים: טומריקון ״כחש פמליה של מעלה״ שעל מי שעזר לחיות, ממיתין: אפילו כשפים: אין בהן כח לפני גזרתו שאין כח מלבדו: מפוני כרעים: לעשות לו מכשפות: אם מפסיק: מילתיך, אם את מבלבל לעשות לי מכשפות, עכי: אין עוד מלבדו: ואם המקום חפץ בי לא תוכלי להרע ואם תוכלי מחתו מעלה אין עוד מלבדו״ אמר רבי חנינא אפילו לדבר כשפים, הדיא איתתא דהות קא מהדרא למשקל עפרא מתותי כרעיה דרבי חנינא, אמר לה אי מסתייעת זילי עבידי ״אין עוד מלבדו״ כתיב, איני והאמר רבי יוחנן ״למה נקרא שמן מכשפים, שמכחישין פמליא של מעלה״ שאני רבי חנינא דנפיש זכותיה. אמר רבי אייבו בר נגרי אמר רבי חייא בר אבא בלהטים אלו מעשה שדים בלהטים אלו מעשה כשפים וכן הוא אומר ״ואת להטי הדרב המתהפכת״ אמר אביי דקפיד אמנא-שד, ״דלא קפיד אמנא-כשפים. אמר אביי הלכות כשפים בהלכות שבת: יש מהן בסקילה, ויש מהן פטור אבל אסור׳ ויש מהן ׳מותר לכתחלה׳-״העושה מעשה-בסקילה, האוחז את העינים-פטור אבל אסור, ׳מותר לכתחלה׳-״כדרב חנינא ורב אושעיא-כל מעלי שבתא הוו עסקי בהלכות יצירה ומיברי להו עיגלא תילתא ואכלי ליה: אמר רב אשי חזינא ליה לאבוה דקרנא דנפיץ ושדי בריכי דשיראי מנחוריה. ״ויאמרו״ הרטומים אל פרעה אצבע אלהים היא״ אמר ר׳ אלעזר מיכן שאין השד יכול לבראות בריה פרוחת מכשעורה רב פפא אמר האלהים, אפילו כגמלא נמי לא מצי ברי, הא׳ מיכניף ליה והא׳ לא מיכניף ליה: אמר רב לרבי חייא לדידי חזי לי ההוא טייעא דשקליה לספסירא ונילדיה לגמלא ושרף ליה בטבלא וקם, אמר ליה: לבתר הכי, דם ופרתא מי הוא׳ אלא ההיא אחיזת עינים הוה: עזיר איקלע לאלכסנדריא של מצרים זבן חמרא, כי מטא לאשכוייה מיא, פשר וקם גמלא דוסקניתא, אמרו ליה׳ אי לאו זעירי את לא הוה מהדרינן לך, מי איכא דזבין מידי הכא ולא בדיק ליה אמיא״ נא איכלע להדוא אושפיזא, אמר להו אשקין מיא, קריבו שתיתא, חזא דקא מרחשן שפוותה, שדא פורתא מיניה הוו עקרבי, אמר להו ״אנא שתאי מדידכו, אתון נמי שתו מדידי, אשקייה, הואי חמרא, רכבה, סליק לשוקא, אתא חברתה פשרה לה חזייה דרכיב וקאי אאיתתא בשוקא. ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים״ אמר ר׳ אלעזר-צפרדע אחת היתה, השריצה ומלאה כל ארץ מצרים״ כתנאי רבי עקיבא אומר צפרדע אחת היתה ומלאה כל ארץ מצרים *אמר לו רבי אלעזר בן עזריה: עקיבא, מה לך אצל הגדה, כלה מדברותיך ולך אצל נגעים ואהלות, צפרדע אחת היתה שרקה להם והם באו: אמר ר׳ עקיבא כו׳: והא

מיתה אחת *בן עזאי אומר נאמר מכשפה לא תחיה״ ונאמר כל שוכב עם בהמה מות יומת״ סמכו ענין לו מה שוכב עם בהמה בסקילה אף מכשף בסקילה, אמר לו רבי יהודה וכי מפני שסמכו ענין לו נוציא לזה בסקילה, אלא אוב וידעוני בכלל מכשפים היו ולמה יצאו: להקיש עליהן ולומר לך מה אוב וידעוני בסקילה אף מכשף בסקילה

לרבי יהודה נמי ליהוו אוב וידעוני ׳שני כתובים באים כאחד׳ *וכל ׳שני כתובין הבאין כאחד׳ אין מלמדין? אמר רבי זכריה עדא אמרה קסבר ר׳ יהודה *שני כתובין הבאין כאחד מלמדין *אמר רבי יוחנן למה נקרא שמן ״כשפים״? שמכחישין פמליא של

ר״ן א ב מיי׳ פי״ז מה״ל ע״ז הלכה טו כסא שם טוש״ע י״ד סי׳ קעט סעיף טו:

[קידושין כד ע״ב]

[שם לה.]

[ע״ז מא ע״ב בלאחר]

[ע״ז מא בלאחר]

[ע״ז מא ע״ב]

[ע״ז נח: תגיגה יד.]

ע״ש שם קדושה שלו הוא: אכוס דקרנא: מכשף היה: מנפץ: חומטו בכח מוקיי״ל בלע״ז: ונדי כריכי דשיראי מנחוריו: משליך חתיכות של מעיליו: אנבא אלהים היא: אמר מה זו של כניס לא על ידי מכשפות בחה אלא על פי הקב״ה דאין לחרטומים יכולת בה: לא מני ברי: אין יכול לברות אפילו בריה גדולה אלא כשהשד צריך לבריות גדולות הוא מאסף ומביא מן הספקר: אפי מיכניף ליה: בריות גדולות נוחים לקבלם ונאספים יחד אלו אל בריה קטנה ליגה נאספת שאין בה כח לבא ממקום רחוק: אבי גרסינן אמר לו רב לרבי חייא: ולא גרסינן אחי: עייפא: סותר ערבי: שקל ספירא ונידיה לגמליה: נטל חרב והתך גמל לאחרים גיידיה כמו ״ראוהו מגוייד״ בפרק בתרא דיבמות (דף קכ:): ועקר ליה בטבלא וקם: קשקש לו בזוג אסקד״א בלע״ז ועמד לו על רגליו: אמר לו: רבי חייא לרב: לבסר אבי דם ופרפא מי סוס: אחר שעמד הגמל כלום נמלאת שם לכלוך מן הדם והפרש: אפוקי עיניה סוס: ולא מגוייד הוא שאינו יכול להחיות המת: אגר: נמס המכשפות, כל מילי מכשפות נבדקין על מים חיים ומזוחין: קם גמלא דסקוניתא: נעשה החמור, דף של גמר שעשו תחלה את הדף חמור, גמלא-גמר, סקוניתא-מין עץ הוא: אילא דזכין מידעם אכל וכו׳: כלומר יש לוקח בעיר הזאת שמוחזקת בכשפים שם סחורה ואינו בודקה על המים: ינאי איקלע לספיא אושפיזא. ולא גרסינן רבי ינאי דלאו איניש מעליא הוא שעשה כשפים: שמיפא: קמח מרוח במים: מוייב דמרפאן שפוופא: ראה ינאי האשה המביאה לו המשקה שהיו שפתיה נעות הכיר שכשפנית היא: שדא פורפא: מן המשקה לארץ ונעשו עקרבים: אנא שקלי מדידכו: לא גלה להם הדבר שהבין בדבר והראה עצמו כאינו שתה: פוקי מפרפא: האשה נעשית חמור: רכבה: ינאי וסליק בשוקא: אקשרא לה: מיתת את הכשפים ותזרה לקדמותה: פצפרדע: אחת משמע: אשרילא: ממטיה וילדו ולדות: מדברותיך: מנע מדבריך ופנה להלכות נגעים ואהלות שהן חמורים ובהם אתה מתודד ולא בהגדה: שרקה לפה: ושמעו קולה כל הצפרדעים שבעולם והם באו: והא

[ע״ז מא ע״ב]

[ע״ז מא ע״ב]

[ע״ז מא ע״ב]